

Sygn. akt II K 541/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2016r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Lucyna Brzoskowska,

Protokolant: sekr. sąd. Alicja Maciejewska,

Prokurator: nieobecny,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 07 listopada 2016r., sprawy:

B. S.,

syna S. i J. z domu B.,

urodzonego (...) w O.,

skazanego prawomocnymi wyrokami:

- 1) Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 28.09.2011r. w sprawie o sygn. akt II K 917/11 za przestępstwo kwalifikowane z art. 178a§1k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat,
- 2) Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 27.12.2011r. w sprawie o sygn. akt VII K 1341/11 za przestępstwo kwalifikowane z art. 286§1k.k. i inne na karę 2 lat pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat – postanowieniem tut. Sądu z dnia 15-09-2014r. zarządzono karę do wykonania,
- 3) Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16.05.2016r. w sprawie o sygn. akt II K 121/16 za przestępstwa kwalifikowane z art. 279§1k.k. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

orzeka:

I. na podstawie art. 85§1 i 2 k.k. , art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 569 § 1 k.p.k. łączy wymierzone skazanemu **B. S.** kary pozbawienia wolności orzeczone prawomocnymi wyrokami:

- 1) Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 27.12.2011r. w sprawie o sygn. akt VII K 1341/11 - karę 2 lat pozbawienia wolności,
- 2) Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16.05.2016r. w sprawie o sygn. akt II K 121/16 - karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

i wymierza karę łączną 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

II. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach, a nie objęte niniejszym wyrokiem pozostawia do odrębnego wykonania,

III. na poczet orzeczonej wobec skazanego kary łącznej zalicza się okresy kary odbywanej w sprawie VIIK 1341/11 od dnia 31 marca 2015r.,

IV. na podstawie art. 626§1 kpk i §4 i 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. S. S. (2) kwotę 120 zł (oraz 23% zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za wykonanie obrony z urzędu w sprawie o wydanie wyroku łącznego,

V. na podstawie art.624§1 k.p.k. zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych;

Sygn. akt II K 541/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. S., został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

4) Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 28.09.2011r. w sprawie o sygn. akt II K 917/11 za przestępstwo kwalifikowane z art. 178a§1k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat,

5) Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 27.12.2011r. w sprawie o sygn. akt VII K 1341/11 za przestępstwo kwalifikowane z art. 286§1k.k. i inne na karę 2 lat pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat – postanowieniem tut. Sądu z dnia 15-09-2014r. zarządzono karę do wykonania,

6) Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16.05.2016r. w sprawie o sygn. akt II K 121/16 za przestępstwa kwalifikowane z art. 279§1k.k. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

(dowód: informacja z KRK k. 7-8, odpisy orzeczeń k. 10,11,17,19-20, 21-22, informacja z ZK w G. k. 35, dokumenty w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Olsztynie o sygn. VII K 1341/11)

Przed osadzeniem w zakładzie karnym skazany utrzymywał się z prac dorywczych. Był osobą uzależnioną od alkoholu i w związku z tym uczęszczał na spotkania terapeutyczne do Przychodni (...) na ul. (...) w O., pomimo powyższego nadal spożywał alkohol.

B. S. przebywa w jednostce penitencjarnej od 27 lutego 2015r. Początkowo karę odbywał w AŚ w O., następnie od 02 sierpnia 2016r. karę odbywa w Zakładzie Karnym w G., w związku z rozpoczęciem terapii dla osób uzależnionych od alkoholu. Jego zachowanie w wymienionej jednostce oceniane jest jako przeciętne. Był on w tym czasie jednokrotnie karany dyscyplinarnie i dwukrotnie nagradzany regulaminowo. B. S. nie sprawia problemów wychowawczych i nie przynależy do podkultury przestępczej tzw. grypsujących. Wobec przełożonych jest grzeczny i kulturalny, a relacje z innymi osadzonymi układa poprawnie. Nie odnotowano aktów jego agresji, bądź autoagresji. Mężczyzna jest osobą uzależnioną od alkoholu, jednak nie wyraził zgodny na dobrowolne podjęcie terapii. Z związku z powyższym Sąd Okręgowy w Olsztynie w dniu 19 listopada 2015r. nałożył na wymienionego obowiązek leczenia w trybie art. 117 kkw. Przed terapią karę odbywał on w systemie programowego oddziaływania i w sposób umiarkowany realizował zadania ustalone w indywidualnym programie oddziaływania. Obecnie jest w trakcie realizacji zadań wynikających z Indywidualnego Programu Terapeutycznego. Skazany przyznaje się do popełnionych przestępstw prezentując umiarkowany krytycyzm w stosunku do swojego dotychczasowego trybu życia. W stopniu przeciętnym dba on o ład i porządek w celi, czas spędza głównie na oglądaniu telewizji i czytaniu prasy. B. S. nie udokumentował wywiązania się z dodatkowych obowiązków nałożonych przez Sąd tj. obowiązku naprawienia szkody w wysokości 3976,66 zł w sprawie o sygn. akt II K 121/16, obowiązku naprawienia szkody w wysokości 12 133,90 zł w sprawie o sygn. akt VII K 1341/11, świadczenia pieniężnego w wysokości 600 zł w sprawie o sygn. akt II K 917/11. Mężczyzna pozostaje w związku małżeńskim jednak jak wynika z wywiadu środowiskowego obecnie trwa postępowanie rozwodowe. Z małżeństwa posiada sześcioro dzieci, w tym dwie małoletnie córki. Kontakt zewnętrzny utrzymuje z matką, żoną, bratem i dziećmi.

Osadzony deklaruje, że posiada wykształcenie podstawowe, bez przyuczenia do zawodu, nie wykazuje zainteresowania podniesieniem poziomu swojego wykształcenia. W trakcie odbywania kary był zatrudniony jako pomocnik budowlany i z nałożonych obowiązków wywiązywał się właściwie. Obecnie nie jest zatrudniony z uwagi na odbywanie terapii.

(dowód: opinia o skazanym k. 14-14v., 32-33)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 568a § 1 kpk który to został dodany do ustawy Kodeks Postępowania Karnego przez ustawę z dnia 20 lutego 2015r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw - Sąd orzeka karę łączną bądź w wyroku skazującym, bądź w wyroku łącznym.

Jak zaś stanowi znowelizowany przez tą samą ustawę § 1 art. 569 kpk jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, która prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący lub łączny w pierwszej instancji, orzekający kary podlegające łączeniu.

Przy czym zauważyć należy, że w sprawie niniejszej, w związku z powyżej wskazaną nowelizacją kodeksu karnego dla określenia, czy zachodzą przesłanki do orzeczenia kary łącznej wobec skazanego oraz co należy brać pod uwagę określając jej wymiar zasadnicze znaczenie miało ustalenie stanu prawnego, który ma zastosowanie do sytuacji B. S.. Doniosłość powyższego wynikała z faktu diametralnych zmiany w tym zakresie między stanem prawnym przed 1 lipca 2015r. a po tym dniu.

W związku z tym w sprawie zachodziła konieczność sięgnięcia do przepisów intertemporalnych. I tak zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy kodeks karny oraz niektórych innych ustaw- przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 (Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Zauważyć należy, że przepis ten znajduje zastosowanie również po wejściu w życie przepisów ustawy z dnia 11 marca 2016r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 15 kwietnia 2016r. We wskazanym zakresie ustawodawca nie przewidział bowiem przepisów intertemporalnych, które modyfikowałyby zakres obowiązywania przepisów określonych w cytowanym powyżej art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r.

Wobec natomiast faktu, że ostatnie skazanie B. S. nastąpiło na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie, wydanego w dniu 16 maja 2016 r.(sygn. akt II K 541/16), który to uprawomocnił się w dniu 03 czerwca 2016 r., zgodnie ze wskazanym przepisem przejściowym w sprawie niniejszej zastosowanie miały przepisy obowiązujące po 1 lipca 2015r. ze zmianami wynikającymi z powołanej ustawy z dnia 11 marca 2016r.

Jak wyraźnie stanowi art. 85 § 1 KK w sytuacji, w której sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, zachodzi konieczność orzeczenia kary łącznej. Sformułowanie "sąd orzeka karę łączną" w sposób niepozostawiający wątpliwości wskazuje, że zastosowanie omawianej instytucji jest obligatoryjne oraz że jest to nakaz skierowany wyłącznie do sądu. Nadto jak stanowi art. 85 § 2 podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne, za przestępstwa o których mowa w § 1. Co istotne, poza wyjątkami określonymi w art. 85 § 3 i 4 KK, przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 85 § 1 i 2 KK nie ma możliwości niezastosowania omawianej regulacji.

W postępowaniu o wydanie wyroku łącznego należało zatem zbadać, czy B. S. popełnił dwa lub więcej przestępstw, i czy wymierzono za nie kary tego samego rodzaju bądź inne, które mogą być połączone i czy kary te podlegają wykonaniu w całości lub w części.

W znowelizowanym stanie prawnym istnieje podstawa do orzeczenia kary łącznej jedynie w przypadku, gdy orzeczone wobec skazanego kary podlegają jeszcze wykonaniu. Zasadnicze znaczenie dla możliwości orzeczenia kary łącznej przez sąd ma znowelizowany art. 85 § 3 kk wedle którego jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu. Nadto zgodnie z § 3a cytowanego przepisu jeżeli kara wykonywana lub orzeczona, o której mowa w § 3 stanie się następnie podstawą orzeczenia kary lub kar łącznych, zakaz łączenia kar odnosi się również do tej kary lub kar łącznych.

Z powyższego wynika, że warunki do orzeczenia kary łącznej spełniają kary jednostkowe wymierzone skazanemu wyrokami w sprawach Sądu Rejonowego w Olsztynie o sygnaturach VII K 1341/11 i II K 121/16. Kary orzeczone wymienionymi wyrokami są karami tego samego rodzaju – t.j. jednostkowymi karami pozbawienia wolności. Przy czym obie podlegają wykonaniu, albowiem kara orzeczona wyrokiem w sprawie II K 121/16 jest karą bezwzględnie pozbawienia wolności, natomiast kara orzeczona w sprawie VII K 1341/11 została zarządzona do wykonania na mocy postanowienia z dnia 15. 09. 2014r. Jednocześnie natomiast nie zachodzi sytuacja określona w art. 85 § 3 i 3a kk. Wreszcie podkreślić należy, że łączeniu z wyżej wymienionymi karami nie podlegała kara pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem w sprawie II K 917/11, albowiem była to kara w zawieszeniu na okres próby 3 lat, który to upłynął w dniu 6 października 2014r. i w tym okresie, ani w okresie dalszych 6 miesięcy kara ta nie została zarządzona do wykonania. Wobec powyższego nie może ona zostać już wykonana.

Mając na względzie powyższe ustalenia należało natomiast zdecydować o wymiarze tejże nowej kary łącznej. Zasady jej kształtowania zostały określone w art. 86 § 1 kk i dodaną nowelą powołaną w początkowej części rozważań - przepisem art. 85a kk. Zgodnie z pierwszym z powołanych przepisów Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Granicę kary łącznej zakreślają więc dwie zasady: absorpcji i kumulacji.

Sąd doszedł przy tym do przekonania, że w niniejszej sprawie zastosowanie znaleźć powinna zasada kumulacji kar i na tej też zasadzie Sąd oparł wymiary kary łącznej pozbawienia wolności w przedmiotowej sprawie. Sąd wymierzył zatem oskarżonemu karę łączną w wymiarze 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Podkreślić należy, że wydając wyrok łączny Sąd nie analizuje okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach, lecz bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 85a kk).

W doktrynie podnosi się, że kara łączna powinna być postrzegana jako swoiste podsumowanie działalności przestępczej sprawcy (tak P. Kardas, [w:] A. Zoll (red.), Kodeks karny, s. 926), tym samym jej surowość powinna wzrastać wraz z liczbą popełnionych przez sprawcę przestępstw. Stanowi to wyraz potępienia w stosunku do postępowania sprawcy, jak również nieopłacalności przestępczej działalności (zob. M. Szewczyk, Glosa do uchw. SN z 20.1.2005 r., I KZP 30/04, OSP 2005, Nr 9, poz. 102; zob. także wyr. SA w Warszawie z 12.7.2000 r., II AKA 171/00, OSA 2001, Nr 2, poz. 5; wyr. SA w Łodzi z 20.9.2001 r., II AKA 154/01, KZS 2002, Nr 12, poz. 70).

Sąd wymierzając karę łączną, jest zobowiązany wziąć pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a więc takiego oddziaływania na sprawcę, aby ten nie naruszał w przyszłości porządku prawnego. Jednocześnie reakcja karna skupiając się na sprawcy, musi być efektywna, tj. niedopuszczalne jest orzekanie kar, które będą przez sprawcę trywializowane czy wręcz wkalkulowane w "koszty" przestępstwa. Dyrektywa prewencji indywidualnej ma zatem dwa podstawowe cele, tj. zapobiegać popełnianiu przestępstw oraz wychować sprawcę.

Pierwszy z nich może być osiągnięty przez indywidualne odstraszenie oraz uniemożliwienie popełniania przestępstw, drugi przez resocjalizację. W przypadku orzekania kary łącznej, pozytywny aspekt dyrektywy prewencji generalnej

będzie natomiast realizowany w pierwszej kolejności przez utwierdzenie w świadomości społecznej przekonania o egzekwowaniu prawa oraz akceptacji orzeczonej kary jako sprawiedliwej, stanowiącej podsumowanie przestępczej działalności skazanego (por. J. Wojciechowska, [w:] G. Rejman (red.), Kodeks karny, s. 921).

Przenosząc powyższe rozważania teoretyczne na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że w ocenie Sądu postawa skazanego, opisana w opiniach zakładu karnego nie uzasadniała wymierzenia mu kary łącznej z zastosowaniem zasady czy to asperacji, a tym bardziej absorpcji. Podkreślić bowiem należy, że skazany przebywa w warunkach izolacji penitencjarnej dopiero od nieco ponad roku, a jego postawa jest jedynie przeciętna. Nadto zauważyć należy, że na przedstawioną ocenę Sądu wpływa również to, że skazany dobrowolnie nie poddał się obowiązkowi leczenia odwykowego i jego przymuszenie do powyższego musiało odbyć się w trybie wydania postanowienia przez Sąd Okręgowy w Olsztynie. Nie ulega natomiast wątpliwości, że odbycie skutecznej terapii uzależnień ma zasadnicze znaczenie dla postawienia wobec skazanego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Powszechnie bowiem wiadomo, że nadużywanie alkoholu i sam stan po jego użyciu obniża krytycyzm i sprzyja popełnianiu przestępstw. Podkreślić przy tym należy, że wymieniona wyżej postawa skazanego w tym zakresie nie daje gwarancji, że po opuszczeniu zakładu karnego mężczyzna będzie dobrowolnie uczęszczał na terapię. Wprawdzie przed osadzeniem uczestniczył w spotkaniach terapeutycznych to jednak jak wynika z opinii nadal nadużywał alkoholu. Zauważyć również należy, że przed osadzeniem w sprawie VII K 1341/11 B. S. miał możliwość zmiany swojego postępowania, albowiem wymierzona kara była karą z zawieszeniem jej wykonania. Z szansy tej skazany nie skorzystał i zamiast uregulować orzeczoney wobec niego obowiązek naprawienia szkody pieniądze przeznaczał właśnie na alkohol. Do tej pory skazany nie przedstawił zresztą dowodu na uregulowanie należności wynikających z zapadłych wobec niego wyroków. Powyższe fakty zasługują na szczególne uwypuklenie, albowiem w pełnym świetle ukazują to, że B. S. wymaga długiego oddziaływania resocjalizacyjnego. Zachowanie skazanego wskazuje bowiem na to, że za nic ma on to, że swoimi czynami spowodował szkodę w majątku innych podmiotów. Z opinii wynika bowiem, że pracował on w warunkach zakładu karnego, ale zarobionych środków nie przeznaczał na wskazane powyżej cele nawet w najmniejszej wysokości. Mając na uwadze powyższe deklarowany przez B. S. krytycyzm wobec popełnionych czynów uznać należy za gołosłowny.

Podkreślić przy tym należy, że orzeczone wobec niego kary, które Sąd połączył w wyroku łącznym zostały orzeczone co prawda za przestępstwa jednego rodzaju, tj. przeciwko mieniu, nie mniej jednak różniły się one sposobem działania, a ponadto nie wykazywały one związku czasowego. Czyn z wyroku w sprawie VII K 1341/11 został bowiem przez skazanego popełniony w okresie od 15 stycznia 2010r. do dnia 14 czerwca 2010r., natomiast w sprawie o sygn. akt II K 121/16 B. S. został skazany za ciąg przestępstw popełniony w okresie od 18 lutego do 20 lutego 2015r. Powyższe wskazuje, że przez ten okres w skazanym nie zaszła żadna pozytywna zmiana i w celu realizacji swoich doraźnych potrzeb skazany skłonny był do popełniania przestępstw.

W ocenie Sądu właśnie z powyższych powodów skazany nie daje żadnej gwarancji, że po opuszczeniu zakładu karnego nie popełni ponownie przestępstwa. Zdaniem Sądu mężczyzna wymaga dalszego oddziaływania resocjalizacyjnego, które winno być rozciągnięte w czasie, w taki sposób, aby jego skutki były trwałe, a tym samym, aby skazany po opuszczeniu zakładu karnego nie dopuścił się łamania porządku prawnego. Dopiero takie długie oddziaływanie ukształtuje w sposób trwały jego społecznie pożądaną postawę. Niezależnie od powyższego orzeczenie kary z zastosowaniem zasady asperacji czy absorpcji wywołałoby u wymienionego poczucie bezkarności, wyrażającej się w tym, że za niektóre z czynów przez siebie popełnionych w ogóle nie poniósłby odpowiedzialności.

Abstrahując od powyższego orzeczenie wobec B. S. kary z zastosowaniem dwóch ostatnio wymienionych zasad klóciłoby się także ze społecznym poczuciem sprawiedliwości i potrzebą kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. De facto bowiem w oczach społeczeństwa stanowiłoby to nieuprawnione promowanie skazanego, w stosunku do na przykład osób, które dopuściły się jedynie jednego przestępstwa. Bez wątpienia orzeczenie takie wpływałoby zatem na społeczeństwo w sposób demoralizujący.

Ważąc zatem powyższe okoliczności Sąd uznał, że kara w wymiarze 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności będzie karą odpowiednią z punktu zasad wyrażonych w nowym przepisie art. 85a kodeksu karnego, która spełni cele zarówno prewencji indywidualnej, jak i generalnej. Taka kara nie stanowi przy tym nieuprawnionego promowania B. S..

W omawianym powyżej zakresie zauważenia wymagało jeszcze i to, że samo poprawne zachowanie skazanego w zakładzie karnym nie jest niczym szczególnym i nie uzasadnia zmniejszenia wymiaru orzeczonych wobec niego kar. Każdy bowiem człowiek winien zachowywać się poprawnie i zgodnie współżyć z innymi ludźmi. Takie zachowanie powinno być normą i dlatego nie może być zdaniem Sądu decydujące dla wymiaru kary łącznej, tym bardziej przy uwzględnieniu wyżej wymienionych okoliczności przemawiających ewidentnie na niekorzyść B. S..

W pozostałym zakresie nie objętym wyrokiem łącznym, Sąd na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. rozstrzygnięcia zawarte w łączonych wyrokach pozostawił do odrębnego wykonania. Wyrokami tymi nie orzeczono bowiem wobec skazanego innych kar, ani środków karnych podlegających łączeniu.

Na podstawie art. 577 kpk na poczet kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres kary odbywanej aktualnie przez skazanego w sprawie VII K 1341/11 kary – od dnia 31 marca 2016 r.

W pkt V wyroku mając na uwadze fakt, że skazany był reprezentowany przez obrońcę ustanowionego z urzędu, a koszty tej obrony nie zostały opłacone w całości, ani w części Sąd zasądził stosowne wynagrodzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. S. (2).

Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych uwzględniając fakt przebywania przez wymienionego w Zakładzie Karnym i brak zatrudnienia w warunkach izolacji penitencjarnej.